

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorum Evangelicorum D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundùm Ioannem

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

63. Spiritus est qui viuificat, caro non prodest quicquam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39480

57. Sicut misit me vivens Pater, & ego vivo propter Patrem; & qui manducat me, vivet propter me.

Sacramē-
talu Chri-
sti mandu-
catio pro-
batur.

Sacramentalem corporis Christi manducationem, cuius-
que manducationis fructum, hæc verba fortissimè do-
cent. Quum enim dixisset, *Qui manducat meam carnem, &c.*
habet vitam æternam, probare id nunc vult à vera manduca-
tione & reali acceptione vivificæ carnis suæ. Dicit ergo: Si-
cut ego qui sum filius Dei, eandem vitam habens cum Pa-
tre, factus tamen homo & tanquam homo, quia missus sum
à vivente Patre, id est, habeo divinitatem Patris viventis hu-
manitati meæ unitam, & vivo propter ipsum (humanitas
enim mea accipit vitam à divinitate, & à Patre ipso) ita qui
me manducat, accipiet vitam à me, quia mihi vivit non
solum per fidem & charitatem, sed realiter seu *naturæ*
unionem, ait Hilarius lib. 8. de Trinit. & in me manet non
solum per fidem & dilectionem, sed *reipsa & corporaliter*,
ait Cyrillus in Ioan. lib. 10. cap. 13. & libro 11. cap. 26. & 27.
& Chrysost. hom. 45. in Ioan. non quòd vnum fiat ens natu-
rale Christi & manducantis eum, sed quia præter unionem
spiritualem ratione fidei & charitatis, etiam reipsa Christus
habitat in eis qui manducant eum, veluti fons & causa emen-
dem fidei, charitatis, & gratiæ: & hoc modo qui mandu-
cat, vivit propter Christum, quia habet in se causam & fontem
vitæ spiritualis. Pulchre hoc D. Basilius docet. *Christus*
dicens, Ego vivo propter Patrem, potest illam vitam dicere
qua Christus etiamnum vivit, Verbum Dei habens in seipso.
Et hoc ex sequentibus patet ubi dixit, Et qui edit me, vivet
propter me. Carnem namque ipsius edimus ac sanguinem bibi-
mus, consortes effecti verbi ac sapientia per incarnationem
& sensibilem ipsius vitam. Hæc ille epist. 141. Docet eo mo-
do per manducationem carnis Christi effici nos consortes
Verbi, id est, vitæ & gratiæ quæ ab ipso incarnato est; unde
adiicit, *per incarnationem eius, sicuti Christi humana na-*
tura vitam in seipsam recipit, non velut à Patre longè pos-
to, sed velut essentiali eius Verbo præsentem, & naturam
jam humanam vivificante.

63. Spiritus est qui vivificat, caro non prodest
quicquam.

Varia est huius loci expositio. Vna Chrysostomi & al-
quacium eius, de spirituali & carnali intelligentia
verbo

verborum Christi, qui sensus etsi verus sit, tamen non videtur
 ad litteram accommodatus. Alia hæreticorum communis
 est, de spiritali manducatione per solam fidem Christum
 loqui ut ipsa carnis Christi manducatio aut sumptio realis
 nihil profit. Hanc ipse Caluinus reiecit; affirmans *neccesse esse*
Christi carnem comedere ut crucifixa profit. Tertia est *i. fuis* ^{Vasfractal-}
 Caluini, Christum hic ad modum edendi simpliciter respe- ^{uini expo-}
 xisse, ideoq; carnem ex sua origine & natura estimatam, qua ^{sitio.}
 rota terrestris est, nihil prodesse, sed ex Spiritus virtute, qua
 caro Christi perfusa est, ipsam Christi carnem esse viuificam,
 & esse verè cibum, quia per ipsam partem nobis est vita, & in
 ipsa placatus est nobis Deus, omnesque salutis nostra partes
 completae. Plena dolo & vasfricie hæc expositio est. Primum,
 non in his sed in sequentibus verbis ad modum edendi spi-
 ritualem Christum respexit ex sententia Augustini, quem Cal-
 uinus se sequi affirmat. Deinde, Christi quidem caro ex Spi-
 ritus veritate viuifica est, sed quæ sit hæc Spiritus virtus
 non explicat, an ipsa Christi diuinitas carni vnita, an spiri-
 tuales eius effectus quos postea describit. Tertio, docet qui-
 dem Christi carnem ex Spiritus virtute esse verè cibum, sed
 quatenus per illam crucifixam partem nobis est vita, & pla-
 catus Deus, non quatenus Christus illam nobis comeden-
 dam dedit: & sic in secundam sententiam, quam reiecit ipse-
 met, relabatur. Tota & perspicua veritas, quam hæretici par-
 tim impugnant, partim fugiunt & dissimulant, (ut hinc Cal-
 uinus) veraque verborum expositio hæc est: Caro Christi ^{Verborum}
 si sola esset, & merè humana, qualem Capharnaitæ intelli- ^{sensus.}
 gebant, non prodesset ad vitam: at quia Spiritus & diuini-
 tatis caro est, ipsique coniuncta; prodest & efficax est ad
 vitam; diuinitas enim per ipsam viuificat. Ideò diuinitatem
 suæ carni vnitam esse in præcedenti sententia docuerat, di-
 cens de sua Ascensione futura, *Si filium hominis videritis*
ascendentem vbi erat prius, supple, quid tunc dicetis? Hunc
 in modum exponit Cyrillus libro 4. capite 13. & 24. & D.
 Augustinus tractat. 27. *Caro (inquit) ut est diuinitatis orga-*
num, prodest ad vitam. Eandem expositionem tenet de Ci-
 uitate Dei libro 10. capite 24. Athanasius quoque tum in li-
 bro de Incarnatione Christi, tum in oratione in dictum il-
 lud Matthæi, *Quicumque dixerit verbum aduersus Spiritum*
Sanctum. Quem sequitur Damascenus de orthod. fide
 libro 4. capite 14.